

Tabán

Itt van Budapesten és mégis milyen messzire esik tőle! Még tornyosodnak a bérpaloták, még süvitenek az autósziirénák, még nyakig vagyunk a város pillanatra sem szünő zsvivájában, törtetésében, de ha átvágunk egy-két utcán, néhány száz lépéssel emberöltők útját tesszük meg.

Mintha mérőföldes csizmákkal járnánk — úgy lépünk át a huszadik század iramló életéből egy rég letűnt világba, kacskaringós utcák, parányi házikók, oleanderes udvarok álmodó csöndjébe: vissza a budai biedermeierbe.

Minden koppanó léptünk az ormótlan, macskafejes kövezeten távolabb visz a napi gondoktól — azokat ott hagytuk a másik utcában. Muskátlis csöpp ablakokból bámuló szemek néznek le reánk. (Mi az? Hát vannak még emberek, akiknek szórakozás az ablakonkikönyöklés és akiknek szenzáció egy arra járó idegen, akit sem azelőtt, sem azután nem lát soha többé?)

És hamarosan a mi ölünkbe is hull az életnek ez a nagy ajándéka: a boldog igénytelenség, a mindennek örülnitudás és meghatottan hallgatjuk a közeli kertből átsűrődő harmonika fakó dallamát. Kíváncsian kandikálunk a kerítések résein át: vajjon mit főznek itt ebédre, nini, itt ruhát teregetnek és vajjon miről beszél ott a kapuban az a két szomszédasszony olyan fontoskodva...

Ezt az édes, igénytelen derüt hajszojja itt a pesti ember, — ezért a kis biedermeier szentimentalizmusért állanak sort

esténként gögös Packardok és a suhanó Lancia Lambdák a rozzant tabáni kiskocsmá előtt.

Nem csak pózból, divatból teszik ezt. Lelkiszükséglet a dzsezes mulatók után egy kis srammli. A homár után egy kis halászlé. S ha kimenet mondogatják is egymásnak, hogy így meg ugy, micsoda zamarság volt idejönni, mennyivel jobb és nem is drágább a koszt a megszokott és előkelő étteremben — legközelebb újra el fognak jönni. Mert hiába, van, aki tagadja, van, aki bevallja, de mindannyiunk lelkében szunnyadozik egy szikra nosztalgia a kispolgáriás élet békés nyugalma után.

Pusztul már a Tabán. A csákányok megkondultak felette. A városrendészet egyetlen utcájának sem kegyelmez. Igaza is van! A belterületen minden talpalatnyi helyre szükség van és egy ilyen terpeszkedő tabáni visko helyén hatemeletes bérpalota nőhet néhány hónap alatt ki a földből! Azután meg minek is kimélni? Építészet, stílus szempontjából nem jelent sokat a Tabán. Hogy édes, andalító hangulatot áraszt magából, hogy a sétálóknak derűs és fiatalos gondolatokat ad egy ilyen mosolygó szeptemberi reggelen — ezek igazán bagatell dolgok, amelyeket nem vehetnek tekintetbe.

Meghal a Tabán és az eljövendő generáció nem tudhatja már, hogy mi volt. De talán nem is lesz rá szüksége? Más lesz a munkája, más a pihenése, mások az örömei — egy kis romantikáért pedig már a szomszédok sem megy el!

Cato.

